

En hälsning från oss på

ABRIGO

Rainha
Sílvia

September 2017

Kära Abrigovänner,

Regnet slår mot rutan samtidigt som Abrigos barnmorska Rachel berättar om kylan i Rio, där det nu under vintern "varit så kallt som 17 grader". Här i Sverige är väl 17 grader snarare en lite kall sommardag än en råkall vinterdag. Under den brasilianska vintern har det kommit att bli tradition att vi på Abrigo tar emot volontärer från folkhögskolan ADL, så även detta år. Ihan, Tcharles och Micaelly bidrog under en månad med energi och stöd till verksamheten. En annan trevlig vintertradition är Festa Junina, eller Johannesfest, en gammal tradition med sina rötter i jordbrukets skördefester. På Abrigo firar vi Festa Junina i vår förskola, där föräldrar och anhöriga får komma för en dag med lekar och samvaro, viktiga familjestärkande aktiviteter.

Från ADL kommer också vårt senaste tillskott i arbetslaget; vår nya utbildningsassistent och ansvarig för projektet Framtidsflickorna, 20-åriga Lorraine.

Hon är född och uppvuxen på landsbygden, i ett vackert berglandskap, i delstaten Espirito Santo, drygt tio timmars resa norr om Rio de Janeiro. "Jag är glad över att få arbeta på Abrigo. Brasilien är än idag ett mycket våldsamt och till stora delar misogynt samhälle, det syns inte minst vad gäller våld i hemmet. Därför uppskattar jag Abrigos arbete då målet inte bara är att tillfälligt skydda kvinnor utan att hjälpa dem till ett tryggare liv. Det är inget lätt arbete, men verkligheten är inte enkel. Abrigos strävan är ständigt att hjälpa till förbättring. Detta för att ge kvinnorna som bor hos oss en möjlighet att växa. Jag har märkt att det också får oss anställda att växa. Jag är väldigt tacksam över att få vara en del av detta arbete."

Den ekonomiska och sociala oron fördjupas i Brasilien. Den starka tillväxten fram till 2014 förde med sig investeringar och framtidstro, och banade väg för fotbolls-VM och OS. Men fallet därefter blev hårt och krisen enorm. Rio klarade precis av att arrangera OS och via statligt stöd kunde man genomföra Paralympics. Konsekvenserna blev fatala och delstaten har nu dragits ner i den värsta ekonomiska krisen på 100 år. Krisen är stor i hela landet och President Temer har nu i ett desperat försök att stärka ekonomin föreslagit att öppna upp ytterligare delar av Amazonas för gruvdrift. Den aggressiva avskogningen som pågått i årtionden skulle förvärras, något som skulle få förödande konsekvenser för regnskogen och inte minst ekosystemet och Amazonas funktion som "jordens lungor". Än en gång går ekonomiska intressen före långvariga mänskliga behov.

Från utredningen mot korrupta politiker kommer nya avslöjanden med jämna mellanrum, många så bisarra att man tvekar om det ens går att reformera brasiliansk politik. Cyniskheten och skrupelfriheten är häpnadsväckande. I mitten av juli dömdes ex-presidenten Luiz Inácio da Silva, mer känd som Lula, till nio år i fängelse för korruptionen kring oljebolaget Petrobras. Ett domslut som Lula genast meddelade att han skulle överklaga. Lula planerar att ställa upp i nästa års val och "världens mest populära politiker" som Barack Obama kallade Lula för 2009 leder enligt opinionsmätningarna – åtminstone före domen – stort. Han är fortfarande enormt populär. När Lula lämnade presidentposten gjorde han det med 80 procent av befolkningens förtroende. Sittande president Temer har idag sju procents förtroende. Lulas partivänner menar att domen är politisk, ett sätt att hindra honom från

att ställa upp i valet. En brasiliansk statsvetare hävdade dock att konstitutionen inte hindrar att Lula trots domen och ett fängelsestraff kan väljas till president. Det ter sig dock som en alltför absurd utveckling, även för brasiliansk politik.

I slutet av juni sjuödes den största insatsen mot poliskorruption i Rio de Janeiros historia. Häktningensorder utfärdades mot 96 poliser som arbetar i östra Rio, där Abrigo ligger. Stadens största gäng har betalat poliserna för att inte göra oanannonserade räder i de 44 favelor som gänget styr. För detta ska varje polis ha

fått cirka 20 000 kr per månad. Det motsvarar uppemot fem månadslöner för en patrullerande polis. Bredvid Abrigo ligger stadens polisstation. Jag har många gånger hört frågan hur poliserna har råd med så fina bilar. Svaret är lika enkelt som sorgligt; korruption. Det är en enorm utmaning att få bukt med en så djupt rotad korruption i en stor poliskår, som arbetar i en verklighet där våldet ständigt når nya nivåer och där bristfälligt utbildade poliser riskerar sina och andras liv i dåligt planerade insatser. Häromdagen

rapporterades att 100 poliser dödats hittills under 2017. Det är obegripliga siffror. Lika obegripligt är det att polisen i Rio under det senaste decenniet dödat närmare 1000 personer per år. Det säger något om omfattningen av våldet. Det gör också det faktum att Brasiliens försvarsminister beslutat att placera 10 000 militärer för att delta i polisens arbete för att bekämpa gängkriminaliteten.

Här hemma har återigen en skandal rullat upp kring en organisation med 90-konto. Det är tråkigt när detta händer då det skadar alla oss som arbetar med social verksamhet och insamlingsverksamhet för insatser runt om i världen. Samma kvällstidningar som tidigare okritiskt spritt budskapet om arbetet vittrar nu blod och granskar och sprider allt de kommer över. Klart står att Love and Hope (tidigare Love Nepal) tagit stora genvägar i sitt insamlingsarbete och i genomförandet av hjälpverksamheten. Jag har många gånger ryggat tillbaka inför deras aggressiva och känslomässiga marknadsföring, framförallt de detaljerade beskrivningarna av sexuella övergrepp och våldtäkter. Vi på Abrigo ställs ofta inför denna fråga. Vi vill förmedla historier, från den verklighet där vi verkar. Men vi gör det med stor försiktighet och respekt. De kvinnor du får möta i våra brev vill vara med och berätta sin historia. De kvinnor som syns på bild på vår hemsida har alla godkänt det. Att få berätta sin historia är ett sätt att ta makten, att få bearbeta det som varit, att få blicka framåt. Vi ser det som en självklarhet att anonymisera eller utelämna vissa delar när situationen kräver. Samtidigt finns många historier som inte kan eller bör berättas. Historier som skulle skapa starka känslor hos läsarna, och som skulle innebära alltför närgångna beskrivningar av övergrepp och utsatthet. Det hade varit att utnyttja en utsatt person för att skapa reaktioner, och den vägen vill vi inte vandra.

Men det finns historier som trots sin hemsighet kan visa på ljuset och att förändring är möjlig, en av dessa är Andréias historia. Hon kom till Abrigo på flykt från en ofattbart våldsam man. Du möter henne i det bifogade brevet. I sin egen historia nämner hon aldrig sin ex-man vid namn, vi har behållt det så. Under drygt två år har Andréia bott hos oss och vi har fått följa utvecklingen till självständighet och trygghet. Vi är glada över att få förmedla hennes historia till alla er som gör vårt arbete möjligt.

Med många hälsningar

Solna den 4 september 2017

Kalle Larsson
Insamlingsansvarig

Vi ser fram emot att möta våra givare och andra intresserade på följande platser:

26 september, Lillkyrkan, Ludvika, kl 13.00

Att stötta oss via Swish går snabbt och enkelt! Vi får din gåva inom några sekunder
904 04 52

Med stöd från:

29 september, Haga församling, Göteborg, kl 12.00

30 september, Östersund. Träff hos Jämtbrasse.

4 oktober, Stora Kil, kl 11.00

10 oktober, Stala församling kl 12.00

11 oktober, Hammarkullen, Angereds församling kl 11.30

7 november, Väröbacka kl 12.00

Hör gärna av dig om din församling eller grupp vill ha besök av oss, med mer information om vårt arbete bland kvinnor och barn.

Agera!

Kanske var det inte rätt ögonblick, men det kom att bli det ögonblick som förändrade mitt liv. För jag visste att jag var tvungen att agera, annars skulle jag dö.

Mitt namn är Andréia. Jag är 40 år gammal. Mor till tre vackra barn och farmor till en liten prinsessa som heter Alícia. Den som ser mig idag, leende, lycklig och bestämd kan inte ana hur svårt det var att komma hit där jag är nu.

Mitt liv var tufft, det var brutalt. Egentligen är det konstigt vad man kan stå ut med. Att bli skadad på alla tänkbara sätt, till och med framför sina egna barn. Tid, dag eller plats spelade ingen roll. Det fanns alltid en anledning för honom att slå mig. Ibland förvarnade han mig och berättade för mig vad han skulle göra. Andra gånger slog han mig efter att ha tagit droger en hel natt. Ibland höll han mig vaken, under nätter av tortyr där han våldtog mig så

många gånger att jag tappade räkningen. Tänk dig då att möta gryningen och veta att nästa dag och nästa natt kommer bli likadan. Att drömma om en bättre dag? Aldrig! Jag önskade att varje dag var den sista. Tänk dig hur mycket mina barn led. De fick se sin mor med sönderslaget ansikte och blodiga kläder. Se henne gråta utan slut. Det var en ständig oro och stress för att inte reta upp honom. Barnen förbjöds att göra minsta ljud, som kunde väcka eller störa deras pappa, framförallt när han var hög eller full. Till en början var han det bara på

fredagar och lördagar. Men till slut blev det varje dag. Han slog mig under alla de 20 år vi var tillsammans, mer sällan i början, men de sista två åren slog han mig så mycket att jag förlorade min lust att leva. Kärleken var förstås borta sedan länge. Jag klarade inte ens att göra de enklaste saker, visste inte vad jag sysslade med. Det blev ytterligare en anledning för honom att slå mig. Han slog mig för att jag skulle lära mig sa han. Det räckte inte med några slag. Han blev alltmer brutal och hänsynslös, och förbjöd mig att gå till sjukhus för att sys eller få behandling. Han tog stryptag med sina händer och försökte strypa med en tvättlina. Han högg mig i magen med järnbitar, slog mig i ansiktet med en sopborste. Han brände mig och slog ut mina tänder. En gång försökte han till och med dra ut min tunga, för att jag inte skulle kunna anmäla honom, sa han.

Han bröt ner mig fysiskt och psykiskt. Till slut var jag övertygad om att jag var en usel person. Den uslaste som existerat. Som inte kunde någonting, som var dum, okunnig och inte mer värd än ett djur. En usel fru och en usel mamma. Jag levde i ett fängelse. Med en man som vill uppfostra barnen som om de vore soldater. Men så en dag träffade jag en socionom som arbetade för kommunen. Hon sa: öom du inte lämnar din man kommer du att dö. Jag svarade att döden vore en befrielse. Jag kände av hela mitt hjärta att jag inte längre orkade lida. Mitt psyke, mitt hjärta, min kropp orkade inte mer. Men så tänkte jag på mina barn, jag övertygades om att jag kunde göra det, för mina barn skulle inte behöva lida och leva på det sättet.

Dagen som skulle förändra mitt liv började med att han vaknade på ett hemskt humör ó blek och helt ur balans. Hans marijuana var slut så han hade inte kunnat röka under natten. Barnen åt lunch och han blev plötsligt

vansinnig för att jag inte serverat dem grönsaker. Örfilarna övergick snabbt i ett regn av knytnävsslag. Jag blödde från sår över hela kroppen. Jag försökte fly ur huset, men han slängde mig rakt mot det bord där våra barn satt och åt. Smärtan var fruktansvärd och jag såg hur de tittade på mig med skräck och förfäran. Han sa att han var trött i händerna så han skulle hämta en sopkvast för att slå ihjäl mig. Jag insåg att jag var tvungen att fly. Jag sa till barnen att jag älskade dem och att jag skulle komma och hämta dem. Mina kläder var trasiga och jag var knivskuren. Jag var skadad och yr och flydde så snabbt jag kunde och med övertygelsen om att jag aldrig skulle komma tillbaka.

Han kom i fatt mig och hade Robert med sig. Han sa att jag kunde ta honom om Tayane stannade med honom. Jag visste inte vad jag skulle göra. Han sa att om jag inte accepterade det så skulle han döda mig och gömma min kropp. Ingen skulle hitta mig och ingen skulle sakna mig. Herregud, vilket lidande. Hur skulle jag kunna lämna henne? Men jag visste att jag inte kunde återgå till det där miserabla livet. Om jag gjorde det så skulle jag dö.

Kamp!

Det smärtade så att lämna min prinsessa, bara tre år gammal, med det där monstret. Jag och Robert gömde oss på gatan i några dagar. Dagen efter gick jag till polisen och anmälde honom. Jag fick ingen hjälp och valde att gömma mig igen. Två dagar senare åkte jag till grannstaden och ett sjukhus där. Jag hade fortfarande ont i hela kroppen och kände fortfarande blodsmaken i munnen. Läkaren var väldigt vänlig och undersökte mig. På eftermiddagen åkte jag tillbaka till Itaboraá. Därefter tog jag kontakt med socionomen på kommunen, hon förde mig till Abrigo Rainha Sílvia. Det var läskigt att vara kvar i min hemstad, men också skönt att inte vara så långt ifrån min lilla Tayane. På Abrigo fick jag hjälp att anmäla honom och plötsligt insåg jag att något nytt hade hänt. Jag hade anmält honom. Jag kunde inte gå tillbaka. Men det innebar också att jag var tvungen att förlita mig på myndigheter och personer som jag aldrig träffat tidigare. Jag var rädd. Men tänkte att med Guds hjälp ska jag klara det. Därefter gick det fort. Jag kände att mitt liv fått ett nytt kapitel. Det förflutna kändes alltmer avlägset och jag fick hjälp att se på framtiden med positiva ögon. Med förhoppning och förväntan.

Det var nytt att bo på Abrigo. Det tog tid att förstå allt, hur saker fungerade och vad som erbjöds mig. Att det fanns personer som trodde på mig, mer än jag trodde på mig själv. Med hjälp av Abrigos psykolog

har jag byggt upp mitt självförtroende, och min känsla av frihet. Jag fick styrkan att fortsätta kämpa, jag fick tillbaka min livsglädje och vilja att leva. Jag började tänka att visst kan jag dö, men jag ska göra det kämpandes.

En dag var jag vid grinden på Abrigo för att städa trappan. En kvinna som kände min man såg mig och dagen därpå kom han till Abrigo, tillsammans med sin mor och min dotter. Vilken glädje att se min dotter. Men lika fruktansvärt var det att se honom igen. Han bad såklart om ursäkt, betedde sig så bra han bara kunde. Talade med de anställda och försökte övertala mig att komma tillbaka. Han kom på besök nästan varje dag i två veckor. När han till slut förstod att jag aldrig skulle gå tillbaka till honom så blev han ursinnig. Han hotade mig, skrek att han skulle skjuta mig i huvudet med en pistol. Jag blev skräckslagen. Men jag kunde inte gå tillbaka till honom. Rättsprocessen var påbörjad, och jag var tvungen att vara stark.

Tiden gick, jag kunde inte sova, min oro var så stor. Återigen ville jag dö. Men tack vare stödet från Abrigo fick jag styrkan tillbaka. Timmar av samtal hjälpte mig och stärkte mig i vetskapen om att jag inte var ensam. Jag fick stöd att vara stark, att hålla hoppet uppe och en övertygelse om att allt skulle ställas till rätta. Men domstolen arbetade så långsamt!

Jag fick höra rykten om att han skadade min Tayane och jag försökte på alla sätt att få tillbaka min dotter. Men domaren vägrade godkänna en husrannsakan och att min dotter skulle föras tillbaka till mig. Det här landet och dess domstolar bryr sig inte det minsta om oss fattiga kvinnor. Hur kan man tillåta att detta sker? Jag var desperat. Washington och Monica på Abrigo hjälpte mig. Och så en dag, den 1 maj, kom beslutet, att en husrannsakan

Minnes- och högtidsblad

Många väljer att stötta oss genom en gåva i samband med en högtidsdag eller till minne av en avliden. Gå in på vår hemsida, eller ta kontakt med oss, så får du snabbt fram ett hyllnings- eller minnesblad till önskad adress.

Maila info@abrigo.se eller ring 0769- 036 023. Alternativt: Anna Andrén, tel: 0340 – 661309, Ragnhild Johansson tel: 0524-23005

skulle göras. Tillsammans med polisen åkte vi till huset. Han var inte där, dörren var låst från utsidan. Men vi hörde att tv:n var på. Polisen slog in dörren, och där inne satt hon, min älskade dotter. Ensam i huset, övergiven av det där monstret. Men nu var hon tillbaka hos mig och jag skulle aldrig mer släppa henne.

Tayane var skadad och mådde inte bra. Hon var rädd för andra människor och traumatiserad efter månader i fångenskap. Hon ville inte ha min kärlek, ville inte vara nära mig. Hon grät mycket. Under månaderna som han var ensam med henne sa han hela tiden till henne, ödin mamma har övergett digö, öhon älskar bara din bror inte digö. öDu är en slampa, precis som din mammaö. Men med tiden ändrades det. Hon blev tryggare. Det blev bättre när hon fick vänner på Abrigo. Hon började studera på förskolan.

Jag började studera igen ö efter 21 år! Till en början var jag oerhört rädd för att stöta på honom på väg till eller ifrån skolan. Skolan gick bra och snart hade jag läst ut grundskolan, tänk att göra det 20 år för sent. Jag fick ny kraft och energi. Jag fick också möjlighet att läsa en kurs som hushållerska. Jag kunde studera i lugn och ro för jag visste att mina barn togs väl om hand på Abrigo och att de var säkra.

Jag har bott på Abrigo i två och ett halvt år. Det har inte bara varit lätt, visst har där funnits motgångar och utmaningar, jag har mött fördomar. Men jag har fått så mycket stöd och uppmuntran, och har känt att det funnits personer som verkligen trott på mig. Som boende på Abrigo har jag lärt mig om uthållighet och vänskap. Ödmjukhet, kamratskap, ilska och enhet. Om vikten av att bemöta andra med vänlighet, av att kramas och skratta tillsammans.

Frihet!

Nu hyr vi vårt egna hus, med frihet och självständighet. Mitt självförtroende är högt, jag älskar mina barn, jag har

vänner, jag är en del av samhället och inte längre instängd och gömd. Men samtidigt känner jag oro. Halva min lön går till hyran. Vad blir kvar? Hur ska jag klara att betala hyra, el, vatten, gas, mat, medicin. Jag vet inte hur det blir och jag är väldigt oroad. Det är så mycket att betala med en så liten lön som min. Jag kämpar för att han ska betala underhåll, det skulle hjälpa mig mycket. Det enda han lämnat mig med är skulder eftersom han tog lån i mitt namn och nu har jag betalningsanmärkningar. Men det viktiga är att jag får tillbringa mitt liv med mina barn, utan att bli slagen, utan att bli förgripen på, av den som säger sig älska mig.

Förra veckan träffade jag honom igen, ansikte mot ansikte i domstolen. För trots vad han gjort mot mig hade jag ännu inte fått vårdnaden om barnen. Men nu är det beslutat; Jag har ensam vårdnad om barnen och han får bara träffa oss med övervakning, på allmän plats. Men jag till inte träffa honom alls. Han fortsätter att hota mig, och inget händer. Kanske hamnar han i fängelse, men det kommer i så fall bli på grund av att han inte betalat underhåll. Då får man 90 dagar i fängelse.

Jag är rädd att han ska hitta oss, att han får reda på var vi bor eller var jag arbetar. Jag drömmer om att en dag få slippa denna rädsla. Om att kunna sitta på torget med mina barn utan att vara rädd för att han ska dyka upp.

Jag tackar Gud för att jag lever och för att jag får vara med mina barn. Till Abrigo Rainha Sílvia, tusen tack! För allt stöd och vägledning är jag oändligt tacksam. Mina vänner, de glada och oförglömliga ögonblicken är många. Många tårar och många skratt. Jag kommer sakna er.

Översatt av Kalle Larsson

Insamlingsstiftelsen för Abrigo Rainha Sílvia

Plusgiro 90 40 45 - 2 | Bankgiro 904 - 0452 | Swish 904 04 52

info@abrigo.se | www.abrigo.se | facebook.com/AbrigoRainhaSilvia | tel: 0769- 036 023

90 SVENSK
KONTO INSAMLINGS
KONTROLL